

(א) רש"י ד"ה כדבעא מיניה
צפ' שני. ג"צ סוף דף יט:
(ב) תוס' ד"ה תל וכו' למ"ד
מחילה. ג"צ צפרק הישן
[סוכה כד.]:

גמ' וכל דירה שתשמישה
לאויר. לקמן דף כז ע"א:

[illegible][illegible]

וּמִזְבֵּי דָלָא הִזְמִינוּהוּ לֵכֶּךָ:
שֶׁסָּם לְחַי אַחֲרֵי וּנְפֹל בְּשַׁעֲרֵת:
זֶה טוֹב: הִיָּה שָׁם. צִפְסִי
הַנִּיָּים מִחוֹצְרִים. חִילָת שְׁהִי

נטועים כסדר מחילה: דיומה. מפרש
צ"י שני דיו עמודין עמוד אחד נראה
כשנים שעשאו כמרזב ונוטה אחד
ממחילותיו לררס ואחד למערב דכי
עבד ד' דיומדין לד' הפילות יש
לכל מחילה ב' אמות עומד אמה
מראה נראה

לְקַרְקַע וְעִיקְרוֹ מִבְּקוֹם שֶׁמֶשֶׁחֻזַּר
לְחִילָן גְּבוּהָ עֲשֶׂה־הָ אִין מִטְעֵלְנִי
אִם הִיא הִיכְפוּ יוֹתֵר מִצִּית סֹאחִים
כְּחֹזֵר הַמִּשְׁכָּן. וְשִׁעוֹר זֶה נִתְּנוּ כְּחֻמִּים
לְכָל הַיֶּקֶב הַמִּתּוֹקָן וְחֹזֵר מִתּוֹקָן כָּל
עֶרְבֹו כְּגוֹן לַמִּחְיָה שֶׁאִין זֶה שְׂמִי
וְעֶרְבֹו בְּהֵא עֲשִׂיָּה (ד' טו') וְהַיֶּקֶב
שֶׁלָּה הוֹקֵף לְדִירָה בִּפ' שְׁנֵי (ד' טז').

והסבא נמי אי צעמוד מאליו מוקמט
 ולה שפיר כ"ו הואיל ולאו להכי עבדא
 ישיבו ציה רבנן האי שיעורא: משום
 דהוי דירה שפשישה לאויר. לעולם
 שנטעו מתחילה לכן והיקף לדירה
 הוא אלב דירה זו אינה עשויה לצורך
 תורה אלא לצורך אייר ששואה לה
 לצדור שם שומרי השדות ועשו"י להציל
 מן החמה ואין מטלטלין בדירה זו
 אלא בית סאתים כדתיא צ"י שני
 (ד' צג) כלל אמר ר"ש צן אלעזר כל
 אייר שמשמשו לדירה כגון דיר וסער
 ומוקצה וחצר ואפילו י" כורים מותר
 וכל דירה שמשמשה לאייר כגון
 צורגנין בשדות צ"י סאתים מותר
 יותר מבית סאתים אסור ללאו דירה
 הוא דעל כרחו הוא דר שם: שם
 צבטל קדש עליו היום וקנה שם
 שציתמו: גבזה עשרה. דאמרין
 גוד אסיק מחילותיו כל סביבותיו
 ויהי הוא מוקף: וכן נקט. אחד
 מנקיף הסלעים: והוא אחד אמות
 עד בית סאתים. הואיל וצד באייר
 מחילותיו נעשית ציתו וכולו כרבע
 אמותיו הוא הלכך מהלך את כולו
 וחוצה לו אלפים אמה אצל אי הוה
 טפי מבית סאתים אין מחילותיו
 מועילות לו שהיקף שאינו עשוי לדירה
 אינו מועיל אלא לבית סאתים. להכי
 נקטו מארבע אמות ואילך דאם היה
 פחות מד' אמות מאי מהלך את כולו
 איכא ומחילותיו מתי מהני צבטל
 מחילתו נמי מקום לכל דאם ד' אמות
 צפרק מן שהוציאוהו (לקמן ד' מא):
 ושביעות מקיפום אופה. שהניח
 גבוליהם סביב מלקצור ושצלים גבולין

עסקינן: סל ונקע מאי איכא למימר.
לכותל שכנגדו יתקשר בצאנים הללו ש
לא אלזל פתח המצוי: הא סמרינן הוי נחי. א
ואנן קים לן הלכתא כבזי צלחי העומדא
דדקינא דרז: ברקא. יציע: דהוה בי צב
ורבא אסר אלמא דסמרינן עלייה
עשאו גולל לקצר מטמא לעולם צאהל כמ

וְלֹא לְמַחֵר וְחוֹזֶה לֵה אֲלֵפִים, דְּכָל חֻלְלָה, דְּאִי לֹא הוּא יוֹתֵר מֵאַרְבַּע, יֵשׁוּ שְׁבַע אִישׁ תַּחֲמוּי, וְחוֹזֶה לֵהן אֲלֵפִים (לְמַקְוֵן טז.) וְכֵן מוֹקֵף מַחֲיוֹת הוּא, דְּכָל הַיֵּבֶר. לְחִיּוּזוֹ אִישׁ וְלִידְעוֹ דַּקְנָתָא גַּן וְיַמִּיעֻטּוֹ מַעֲבִיז, דֶּה־שַׁחַח בּוֹלֵט וְיוֹאֵל מִלְּפָנָיו, שְׁאִין הַכְנִיסָה גִּרְאִית לְעוֹמְדִים וְגִרְאִית הַפְגִּימָה צָפִינִים (לְעִיר טז.).

ימים ולא ליותר מכאן, דלא נעשית לדירה, הלכך מהני
 כלאבדעא אמום של מקום ציבורי, וזהו נקט והו
 בלא מחסות נמי ארבע אמום מקום ציבורי אית
 ו, ואמרו רבנן ליתא מקום מקומים ומקום מנינה
 נעמליתו שלו והקפ צנן אלאו כנוס מבפנים. לחי מ
 (ענין א), כותל ציודו אחד כנוס מבפנים. כנוס ש
 בין שנייה מבחוץ ושרה מבפנים. כנוס ששקוף ה
 בין שנייה מבפנים ושרה מבחוץ. שקוף הוסיף

אבנים היוצאות מן הגדר, ונ

מבוי שהוא גבוה פרק ראשון עירובין שו.

תא שמע העיושה סובתו. צפ' הישן (סוכה ד' מ:): מוקי לה לעציד לה צהולא ודפנא דלא תקשי לרב אחא בר יעקב דאמר כל מחילה שאינה יכולה לעמוד ברוח פירוש שהרוח מנענעת' לכאן ולכאן אינה מחילה ואמאי כשרה והא קאזיל ואמי ולפי זה לא פריך הכא

מידי והוא מני למימר ולטעמך
נמי משמע ליה דמייירי בכל ענין בין
היו רוב דופן מעוזי האינן שאינו
הולך ברוח צין דהו רוב דופן וכן
הנוף: **א**י הכי מאי דמימר. ולא
סגי בצינורא דלעיל דלא הוה נקט
דמתי אטו חדא: **ת**ל ונקט **מא**
איכא דמימר. ולא תקשי מכאן ל"ד^(ט)
מחיה שאינו עשויה צדי אדם לא
שמה מחיה דלא אחיא למעוטי אלא
דבר שאינו ראוי להעשות צדי אדם
כיון בעלי חיים: **א**כ"י דמעימה.
הגון לתד לשאל דלעיל גבי
גבוה מ' וצא למעטו (ד' ה.) דקסבר
דלפילו קורה משום מחיה וכל שכן
למי וזאתו לשון תופס עיקר ורצא
לטעמיה דלמר לעיל^(ט) אחד זה ואחד
זה משום היכר ור"ח לא גרס לטעמיה
אלא גרס דהיא אכ"י אמר לחי משום
מחיה ורצא אמר לחי משום היכר:
לא סבר דה מר דמסמך אדיקלא.
אף על גב דרצ הוה אית ליה
פיריקין (ד' י.) שבת הואיל והותרה
הותרה ולא צריך למסמך אדיקלא
הא מסיק לקמן דמדה רצ הוה
היכל דליתנהו למחיות דלא אמרינן
הואיל והותרה הותרה אי נמי הכא
לפי דברי רב היה מחשה:

מטלטלין בה אלא
בת בתל שהוא גבוה עשרה והוא מארבע אמות ועד
שהוא עמוק עשרה והוא מארבע אמות ועד בית
שיבולות מקיפות אותה מהלך את כולה וחוצה לה
הכא נמי שעשה מתחילה לכך בשלמא קמא לחי
א למימר אלא " במחיצות כולי עלמא לא פליגי דהויא
אביי למעמיה דאמר לחי משום מחיצה ומחיצה
מחיצה ורבא למעמיה דאמר " לחי משום היכר אי
גר ואי לא לא הוי היכר ת"ש אביי גדר היוצאות מן
הפחות משלשה אין צריך לחי אחר שלשה צריך לחי
מתחילה לכך אי הכי פשיטא מהו דתימא למיסר
ל ת"ש " דתני ר' חייא כותל שצידו אחד כנוס מחברו
וה מבפנים ובין שנראה מבפנים ושוה מבחוץ נדון
שאו מתחילה לכך אי הכי מאי קמ"ל הא קמ"ל נראה
זון משום לחי תא שמע דרב הוה יתיב בההוא מבואה
ה אמר ליה לשמעיה זיל אייתי לי כווא דמיא עד דאתא
יהייה קם אדוכתיה אמר ליה רב הונא לא סבר לה מר
דמי האי מרבנן כמאן דלא פרישי אינשי שמעתא מי
ועמא דלא סמכינן הא סמכינן הוי לחי לימא אביי ורבא
לגי הא סמכינן עליה הוה לחי לא ס"ד דההוא ברקא
פליגי בה אביי ורבא כולי שנייהו: **מתני'** וכל עושין
בו רוח חיים " ורבי מאיר אוסר " ומטמא משום גולל
ר'.

[illegible]

ורבי
 והוא אתה לאשמענין דלא גורנין דילמא אתי לאשתמושי ביום טוב באילן. וכן נמי דחי במחנה דירומה, ששעשאו מחתלה ליה, אי הכי נמי למירמרה, כלומר אם מחתולה עשאו כךך אתה מחבה צאטערלא ידע, וכדבעינן למימר לקמן. אתה שמע מינה דהנן בהמוצא עשאו, אילן דחי נמי בשעשאו כךך, אי הכי האי מחיצה מעליתא היא, אלמא אמר כר הונא בריה דרב יהושע אסתיס. ומשני משום הדורא דירה שתשמישה לאירי כר' (כלומר אין שם בית), ח"ש יהושע ועד בית אסתיס, (משני דהיא דירה שתשמישה לאיר ואין לה אלא בית אסתיס), וכן בבבלי וסבירולא קיימאז אותה מחלף את תכלה חוצה לה אלפיס אמה, והנה הוצק עליה אפסא כךך. ויסקינן במחיצותא דכ"ז אל פלגינא מרחלח השעויה אסתיס היא מחיצה, כר' פלגינא ביה אפסא

(א) נראה דל"ל כאן ודחי ה"ע שצנאן מתחילה לכך ח"ה

עין משפט
נר מצוה

צא א מיי' פיי'ן מהל' שבת
הלכה כב סמוג עשין
דרבנן א טוש"ע א"ח סי'
שסג סעיף יא:

צב ב' מיי' פ"ד מהל' סוכה
הלכה ה' סמג עשין מג
טוש"ע א"ח ס' תרל סעיף י'
ג' [מיי' פט"ו מהל' שבת הל'
ד' טוש"ע א"ח ס' שסב
סעיף א'] :

צג ד מי' פט"ו מה' שנת
הלכה כז ופכ"ו הלכה ד
ופ"ו מהלכות עירובין הלכה
ד סמג לאוין סה ועשין
דרבנן א טוש"ע א"ח סי' שזו
סעיף ב:

צד ה' מ"י פט"ז מהל' שבת
הלכה כב טוש"ע א"ח
מ' שחז' חנוכה ג'

צדה ו מיי פייז מהל' שבת
הלכה יב סמוג עשין
דרבנן א טוש"ע א"ח סי'
שסג סעיף ג:

צ"ז ז מ"י פ"ו מהלכות
טומאת מת הלכה ז:

מחיצת קנים קנה קנה פחות
משלשה איצטריכא ליה.
כדבעא מיניה אביי מרבה.
עיקר זו הבעיא בפרק עושין
פסין (דף יט).

מבוי יש לו חצי מבוי.
פ"י עשה לחי לחצי המבוי
לארכו ונשתייר חצי המבוי
החיצון בלא לחי יש לו
להשתמש מן הלחי ולפנים
במבוי. ולא גזרינן דילמא
אתי לאשתמושי אפילו
בחיצון. אמר רבא עשה

בקיעין בה לא עשה הלכו
 אחרי משמיה שדמאל אין
 הלכה כר' יוסי' בעלמא,
 ומתושת בשבת פ' שמונה
 שרצום. ואין הלכה כר' לוי
 בלחיים דר' רוחב כל לחי
 פסחים. וא"ל ר' יהונתן
 ויחננה אמרין כ' בלחמין דאין
 הלכה כר' יוסי ולא אמרת
 כ' בלחמין. ואמרינן כ' י
 ויהא כ' בלחמין כ' בלחיים
 ורבנן פליגי עליה. ואמרן
 ר' חוהיה,
 בעינן דצי גרולא שרפרצה
 לקטנה וקאמרה בעשרה י"א
 דאמר בעינן שש פסין, וסבר
 ר' חוהיה כר' יוסי דאמר כל סס
 וחברו כר' יוסי. ומהו דר' יוסי
 קאי כחוהיה. וחבר דר' יוסי
 דאמר משמיה דר' אן הלכה
 כר' יוסי. כר' בלחמין א"ל בלחיים
 חידור חב. ש"ס דר' יוסי
 נידמו עמו. ש"ס חילכת
 כחוהיה הלחיים. ואבי דאמר
 ר' לרבה כר' חנן כרבעא
 פוע חזי הניא עני דר' יוסי
 מיס למנא לא על השתאה
 אמיס בעשרא אומר דר' יוסי
 שחלל נהיה דבריו אימרה
 חילכת אמרין, כנון
 אילין יחידים. ואבי אמר,
 ויהי לחי ר' אבא אמר לא ר' יוסי
 לחי. וסבריה כר' יוסי פלגיו
 בלחי חב פלגי במחציות.
 ח"ש היתה סוכת כ' ב' כ' כ'
 ככרה. ודחי רבא בה
 אמר במא סנקיין בעשרה
 לזילין לזילין לשום וזפו.

הקנים דתנין דנידון משום
זא היא. ודחי לכדבעא אביי
סך על הארץ כו'. ודחי הכא
אין מטלטלין בו אלא בבית
תל גבוה י' והוא מד' אמות
במוק י' כו' עד וקמה קצורה
לומר בהן שששאן מתחילה.
ובביי אמר לחי משום מחיצה.